

Bogár László: A Ló éve következik

2014 január 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A kínai horoszkóp szerint 2013-14 fordulóján a Kígyó évéb?l a Ló évébe lépünk át. Az Economist cím? hetilap több mint száz évre visszatekint? elemzése szerint gazdasági sikerességét tekintve a két legrosszabb év váltja most egymást, {...}

{...} pontosabban „alattuk” már csak a Kecske éve van, de az messze a legsikertelenebb évek sorát mutatja az elmúlt 110 esztend? gazdaságstatisztikai adatai alapján.

Mi tagadás, a világ az idén is, és a jelek szerint jöv?re is azok között a válságörvények között verg?dik, amelyek 2008-ban kezd?dtek. Az uralkodó gazdaságfilozófia mindössze arra nem volt képes, hogy el?re jelezze, s közben meg tudja magyarázni, és legyen valamilyen használható prognózisa arról, hogy egyáltalán mi lesz a világgal. A válság tehát egyben, s?t legf?képpen, az uralkodó globális véleményhatalomként m?köd? elbeszélési mód válsága. Pontosabban annak a számunkra evidens ténynek a napvilágra kerülése, miszerint az uralkodó beszédmód eleve hamis, és a f? célja, hogy ebben a hamis értelmezési keretben tartsa az emberiség minél nagyobb részét.

Lássuk, tehát mit mondhatunk ennek tükrében a világról és benne Magyarország jöv? évének esélyeir?l. Amit el?ször is rögzítenünk kell, hogy a nemzet ellen indított háború zavartalanul folyik. Nemcsak a magyarság ellen persze, hanem a nemzet, a nemzetállam mint „utolsó védm?vünk” (Czakó Gábor) ellen általában. Tehát háború zajlik, és nekünk az lenne a feladatunk, hogy megvédjük magunkat. Ehhez azonban arra van szükség, hogy nyíltan feltárjuk a helyzetet, és merjünk szembesülni azzal, hogy a közös nemzetstratégiai érdek megtalálása azért sem lehet egyszer? feladat, mert az is kérdés ma már: egy nemzetet, pontosabban, nemzetet alkotunk-e még egyáltalán? A magyar nemzetként megnevezett emberi közösséget ugyanis ma olyan vélt vagy valós törésvonalak szabdalják, amelyeket még elbeszélni sem nagyon tudunk, nem hogy áthidalni. Már pedig e nélkül nehéz lesz megoldást találni egyre súlyosbodó bajainkra. És legf?képpen nehéz lesz elmozdulni a méltó és emberséges létmód felé. Amit tudni vélünk, az az, hogy a világot egy magát nem létez?nek tekint? „szuper hatalmi struktúra” irányítja, amely most már nem egyszer?en gazdagodni akar, hanem hatalmának szüntelen növelésében érdekelt, következésképp végzetesen mértéktelen, és e mértéktelenség létében fenyegeti a világot.

Ha egy él?lényt támadás ér, három dolgot tehet, vagy harcol, vagy elmenekül, vagy megadja magát. A „hely”, vagyis a „lokalitás”, mint a neve is mutatja, nem tud elmenni sehová, tehát marad számára a szembeszállás, vagy a megadás. (Persze valójában az elmenekülés is zajlik, a külföldi munkavállalás és nyomában a kivándorlás növeked?ben van.) Nagy kérdés, hogy a totális honvéd? harc és a teljes behódolás skáláján hol tudjuk most elhelyezni magunkat, s ebb?l a dönt? szempontból mit jelentett az elmúlt év, és mit hoz a következ?. És mivel választások lesznek pár hónap múlva, értékelnünk kellene az egész, most már véget érni látszó politikai ciklust is.

A 2010-es választások éjszakáján talán senki sem gondolta igazán, hogy a szabadságharc, amelyr?l Orbán Viktor beszélt, szó szerint értend?, és persze azt sem, hogy ennyi áldozattal jár majd. Az teljesen logikus feltételezés volt,

hogy mivel az ország népe a kifosztottsága legvégs? határaihoz érkezett, Magyarország és a globális birodalom közötti er?forrás-elosztási arányokat át kell alakítani, mert egyébként hazánk az anarchia és káosz hullámaiba süllyed. Sz?ken vett gazdasági értelemben az is logikus volt, hogy ennek érdekében csökkenteni kell az országból kiszivattyúzott kamat és profit mennyiségét. Vagyis csökkenteni kell az állam és polgárainak felhalmozott adósságát, és az itt tevékenyked? külföldi, javarészt multinacionális t?két nagyobb adó fizetésére kell kényszeríteni. Legalább akkora adó megfizetésére, ami fedezi azt a költséget, amibe nekünk kerül a „hazánk területén való állomásozásuk". Merthogy azt az olcsó, ám jól képzett és fegyelmezett munkaer?t, illetve azt az általános infrastruktúrát, amely nélkül aligha jött volna be az országba az a közel százmilliárd dollárnyi külföldi t?ke, amely 2010-ben már közel húszmilliárd dollárnyi profitot vitt ki évente, szóval, mindezeket a javakat mi állítjuk el?. Ha 2010-ben megvontuk volna a mérleget – sajnos, nem vonta meg a kormány –, akkor a következ? alapösszefüggés derült volna ki. 1988 és 2010 között, vagyis az alatt a huszonkét év alatt, amikor ez a százmilliárd dollárnyi külföldi t?ke bejött az országba, a nettó veszteségünk mindezen csaknem harmincmilliárd dollár volt. Ez azt jelenti, hogy nagyjából ennyivel került nekünk többe a számunkra szükséges feltételek folyamatos el?teremtése, mint amennyi bért illetve adót közben itt hagytak nekünk.

Orbán Viktor tehát jogosan tette fel a kérdést, hogy mégis, mit remélhet egy olyan ország, amely hagyja, hogy ilyen simán kifosszák. Azok a lépések, amelyekkel a számunkra végzetes osztozkodási arányt kívánta megváltoztatni, logikailag hibátlanok voltak. A gondot inkább az jelenti, hogy a globális t?kehatalom már eddig is, és nem lehet kétséges, hogy a jöv?ben is mindent megtett és megtesz azért, hogy visszahárítsa a rá rakott többletterheket. A 2014-ben kezd?d? újabb politikai ciklus legnagyobb kihívása az, hogy megszületik-e végre az a hosszú távú stratégiai egyezség („New Deal"), amely véget vet ennek a háborúnak, és békés feltételek között rendezi a globális birodalom és Magyarország viszonyát. Reménykedjünk benne, hogy valóban így is lesz.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló